

LP- ALL

Umstøðurnar í Rumenia eru nógvastaðni sera vánaligar. Tað er kalt um veturin
Mynd: Privat

bera til. Eg eri teimum sera takksamur, sigur Absalon Matras.

Tyfus, hepatitis og tuberkular

Nógvar eru upplivingarnar eftir allar túrarnar við neyðhjálp til Rumenia.

– Eina av fyrstu ferðunum, eg var í Rumenia á vetri, búði eg í eini lítlari bygd. Tað var sera kalt, umleið minus 30 gradir. Eg svav í ketilsdrakt undir dýnuni, men eg var ísakaldur, tá ið eg vaknaði.

– Tá visti eg ikki, hvussu alt hekk saman. Í nógvum plássum er einki vesi, og fólk ornaðu síni viðurskifti í ánni. Eg ætlaði at fáa mær heitt kaffi í matstovuni úr krananum, men tað visti seg at vera ein blandingur av ringasta slag - tað sum fólk høvdu gjørt av sær. Tað smakkaði sera, sera illa. Tá ið eg fann út av, hvat tað var, hugsaði eg, at nú fór eg at gerast sjúkur. Men tibetur hendi tað ikki. Seinni havi eg møtt fólk, ið hava tyfus og hepatitis, og eg havi heilsað upp á tey. Einaferð møtti eg einum, ið var sjúkur av tuberkulum. Hann kysti meg á kjálkan, ið er vanligt har, og eg fekk blóð á kjálkan. Tá hugsaði eg, at nú fór eg kanska at gerast sjúkur, og so var hetta liðugt við at fara til Rumenia. Men Harrin hevur hildið sína hond yvir mær og vart meg frá sjúkum. Eg havi nógv at takka fyri, sigur Absalon Matras.

– Eg havi ongantíð latið meg koppseta. Fleiri hava sagt við meg, at lata meg koppseta, men Harrin hevur hildið hondina yvir mær higartil. Nú fari eg ikki at koppseta meg, sigur hann.

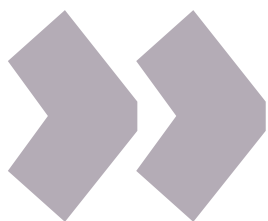
Loppur

Norðoyramaðurin hevur tó lært at ansa eitt sindur eftir.

– Á einum staði, vit vóru, stóðu hárin á hundunum og kettunum beint uppeftir. Eftir at hava verið á tí staðnum, fekk eg nógv útslett

á kroppin. Ein lækni var við á tí túrinum, og hann kannaði meg. Tá visti tað seg, at eg var bitin av loppum.

– Nú havi eg vanliga spreymótí insektum við mær, sum eg sroyti undir borðið, tá ið vit koma inn í eitt hús, og vit sessast til borðs. Eg bindi eisini fyri í brókunum, so at eingin insekt sleppur undir brøkurnar, sigur Absalon Matras.

Í Rumenia spyrja vit altíð eftir, hvar tørvurin er størstur at fáa hjálp. Tað eru kommunurnar, ið siga frá, og so fara vit hagar

Steðgað í tollinum

Tað er kristni næstrakærleikin, ið drivur Absalon Matras avstað í hesum ósjálvsøkna arbeiðinum, og hann er sannførdur um, at Harrin hevur hildið sína hond yvir honum øll hesi árin.

– Eg minnst serliga einaferð, tá ið vit vóru komin á markið til Rumenia. Hetta var áðrenn Rumenia var komið í ES. Vit vórðu steðgað í tollinum. Tollararnir vildu hava, at vit skuldu gjalda meira pening fyri at sleppa

ígjøgnum. Tað var mafia uppií. Eg hevði ongantíð rinda eyka, og eg vildi ikki. Tað stóðu skelti á bæði enskum og týskum, hvat vit skuldu rinda, og at vit ikki skuldu gjalda meira, sjálvt um tollararnir vildu hava meira. Tollararnir vóru sera strangir, og vit vórðu sett til síðis, og sótu har í 19 tímar. Tá við eitt klokkan fyra um náttina hoyri eg ein sang í útvarpinum har vit vóru, og tað var Gurðun Sólja Jacobsen, ið sang. Eg sprakk á fótur. Tá fer hurðin upp, og inn kemur ein maður, ið sigur á týskum “far”. Hann sigur tað umaftur, og vit fara útum yvir til bussin. Men tá ið vit venda okkum við, er eingin maður at síggja. Eg eri sannførdur um, at hetta var ein eingil frá Gudi, sum kom at hjálpa okkum. Hetta er einasta ferð, eg kom inn í Rumenia uttan at vísa pass, sigur Absalon Matras.

Bið fyri Absalon

Túrurin gekk væl í Rumenia. Á heimvegnum fóru Absalon Matras og hini til Esbjerg, har tað vóru froyrsk møti.

– Beinanvegin eg kom inn, kom ein maður ímóti mær. Hann spurdi við tað sama, hvat hendi tann 5. september klokkan fyra um náttini. So sigur hann: “Eg varð vaktur av eini rødd hesa náttini, sum rópti “Bið fyri Absalon”. Eg sprakk leysur úr seingini. Eg hoyrði røddina tvær ferðir. Eg bað og legði meg aftur”. Tað var stórt at uppliva at Harrin hevði eina tilíka umsorgan fyri mær, at hann vildi vekja ein persón í Danmark at biðja fyri mær, sigur Absalon Matras.

Ger ikki mun á fólki

Rumeniahjálpin við Absalon Matras spyr ikki eftir, um ein hoyrir til eina kirkju ella ikki, ella, um ein hoyrir til eina kirkju, hvørja ein so hoyrir til.

– Øll tey, ið vilja vera við at hjálpa, eru vælkomnin at vera við,

Ein hjartasøk at hjálpa

Jóhannes Danielsen úr Havn er ein av teimum, ið sjálvboðin hjálpir til í Rumeniahjálpin. Her hjálpir hann Absalon at pakka
Mynd: Álvur Haraldsen

– Tørvurin er stórur á hjálp í Rumenia. Tað er vorðið mær ein hjartasøk, sigur ein av hjálparunum hjá Absaloni Matras, Jóhannes Danielsen úr Havn, ið hevur verið í Rumenia millum 20 og 30 ferðir

Jóhannes Danielsen er komin úr Havn til Klaksvíkar at hjálpa Absaloni Matras at fylla lastvognin við klæðum.

– Eg kom at kenna Absalon fyri 19 árum síðani, tá ið vit báðir koyrdu buss í Havnini. Hann búði hjá mær eina tíð. Síðani tá havi eg hjálpt til, sigur Jóhannes Danielsen.

Eitt av tí, sum skumpaði hann í gongd at nýta tíð til hjálpararbeiði, var tá ið skrivað varð um útlendskar hjálparfelagsskapir.

– Tað var sagt um onkran hjálparfelagsskap, at av hvørjum hundradkrónuseðli fóru 87 krónur til umsiting og bara 13 krónur til sjálvt hjálpararbeiði. Tað helt eg vera ov galið. Eg

hugsaði, at ístaðin fyri at lata vera at geva, so vildi eg heldur brúka mína tíð til hjálpararbeiði. Og eg veit, at her kemur hjálpin fram, sigur Jóhannes Danielsen.

Hóast báðir eru pensjóneraðir, so er áræðið stórt. Og ynski um at gera mun er drív-megin.

– Eg havi verið tveir túrar við Absalon í Rumenia í ár. Men eg havi eisini gjørt hjálparararbeiðið í Rumenia við Calarasi-missionini, sum Thomas Juul Askham hevði. Har var eg fleiri ferðir, sigur Jóhannes Danielsen.

Hann er hevur eisini verið virkin hjá Frelsunarherinum. Nú, hann er pensjóneraður, hjálpir hann til av og á.

og øllum teimum, ið hava tørv á hjálp, royna vit at veita hjálp. Fyrstu ferðirnar eg fór til Rumenia, var tað saman við Immanuel í Hoyvík. Annars eru tað fólk innan kirkjuna, missionina, brøðrasamkomuna, Frelsunarherin og nógv onnur, ið hjálpa til á ymiskan hátt. Alt frá at binda, skilja klæðir, pakka, pakka um, tey sum koma við á túrarnar, tey, sum stuðla fíggjarliga, og tey, sum biðja fyri arbeiðinum.

– Í Rumenia spyrja vit altíð eftir, hvar tørvurin er størstur at fáa hjálp. Tá eru tað kommunurnar,

ið siga frá, og so fara vit hagar. Onkuntíð hevur onkur í onkrari meinigheit í Rumenia sagt við meg, at eg skal ikki fara at hjálpa í einum ávisum staði, tí at tey fólkini ikki koma í teirra meinigheit. Tá havi eg sagt, at eg spyrji ikki eftir, um fólk ganga í eini meinigheit ella ikki, og um tey ganga, hvar tey ganga. Um tørvur er á hjálp, so fara vit at hjálpa. Vit hava eisini fleiri ferðir verið hjá sigoyrnarum við hjálp, sigur Absalon Matras.